

Isabel González Fernández (2002): *Gramática italiana II*. Lugo: Citania, 100 pp.

Edítouse recentemente o manual titulado *Gramática italiana II*, realizado pola Dra. Isabel González, catedrática de Filoloxía italiana na Universidade de Santiago de Compostela. Vén completar a *Gramática italiana I*, escrita pola Dra. María Teresa Sanmarco Bande, que recollía os aspectos máis relevantes da gramática italiana contemporánea.

A obra da Dra. González ten como meta primordial afondar nalgúns dos temas máis controvertidos da gramática italiana actual, presentando solucións a cuestións dificultosas, ás dúbidas lingüísticas que tamén son obxecto de incerteza ou discusión para os falantes italianos.

Este manual, redactado integramente en italiano, cotexa acertadamente as gramáticas italiana e galega en cada un dos temas tomados en consideración, privilexiando a súa área de difusión máis inmediata, reflexo do compromiso da autora co galego.

Isabel González soubo conxugar a exposición dos temas de gramática italiana cos aspectos diferenciadores entre o italiano e o galego, de modo que o público de fala galega pódese beneficiar desta análise contrastiva, sen por iso restrinxir o grupo de destinatarios, posto que calquera estudioso da lingua italiana encontrará nesta obra unha boa ferramenta para resolver as súas dúbidas.

A obra obxecto desta recensión responde enteiramente ó estilo da súa autora, que foi sempre o de incentivar a formación dos seus alumnos, futuros filólogos galegos que desexan afondar no coñecemento da lingua e a literatura italianas.

O volume foi aplaudido por moitos dos que nos dedicamos profesionalmente ó ensino da lingua e a súa metodoloxía. Redactado nun estilo sinxelo (isto é, sen demasiados tecnicismos), lese con gusto e interese.

A obra consta de 9 capítulos, nos que ademais a reiterada comparación co galego permítenos coñecer as curiosas disparidades entre o galego e o italiano. Pensemos por exemplo, na formación do feminino en italiano para as denominacións correspondentes a oficios e profesións¹. En galego é habitual unha frase como *a deputada do partido socialista presentou unha moción moi interesante*, mentres que en italiano para ese mesmo cargo emprégase o termo masculino *deputato* en combinación co artigo masculino ou feminino. Esta aplicación é habitual, de modo que se di *il sindaco María Abati, l'adetto culturale presso l'ambasciata italiana in Giappone, Luisa Formisano, la presidente della Camera*².

Persoalmente, como docente de lingua italiana, a lectura desta obra supúxome un maior coñecemento das estruturas complexas do italiano, ó tempo

¹ Capítulo II, *Il nome, Femminine dei nomi di professioni e di mestieri*, pp. 23-26.

² Páxina 24.

que me permitiu coñecer un pouco máis o comportamento da lingua de Rosalía de Castro.

SOLEDAD PORRAS CASTRO
Universidade de Valladolid